

[Ministerens for nedrustningsspørgsmål.]

ken, at forslaget skulle være fulgt op af en egentlig resolution, men der var ikke levnet den nødvendige tid. Nu må regeringen arbejde videre med dette initiativ, og til efteråret vil resolutionsteksten blive forelagt i FN.

Den udvikling inden for NATO, som udenrigsministeren skildrede i forbindelse med omtalen af Harmelrapporten, omfatter jo også i høj grad nedrustningsdrøftelser, og det er på den linje, at der nu indledes ekspertdrøftelser om nedrustningsspørgsmålet mellem Danmark og Polen ganske svarende til de drøftelser, der finder sted mellem Belgien og Polen, drøftelser, der har fundet sted de sidste par år. Vi har fra dansk side stillet forslag om, at drøftelserne, ud over at omfatte en gennemgang af alle aktuelle nedrustningsspørgsmål såvel globalt som europæisk, mere detaljeret skal omfatte specielt europæiske nedrustningsproblemer, herunder navnlig en afbalanceret og gensidig reduktion af konventionelle styrker i Europa, og spørgsmålet om atomfri zoner og dette problems løsning efter en ikke-spredningsaftale vil naturligvis også blive taget op til drøftelse.

Det er klart, at der ikke kan gennemføres nedrustningsforanstaltninger mellem Danmark og Polen alene. Når der skal undertegnes traktater, ja, så må selvfølgelig alle europæiske lande deltage; men sonderende drøftelser, gående ud på at finde ud af, hvilken reaktion nye ideer og synspunkter møder, kan med fordel udveksles mellem lande i øst og vest på bilateralt grundlag. På denne baggrund må man se de dansk-polske samtaler som et element i forsøgene på at trænge dybere ind i problematikken omkring europæiske nedrustningsforanstaltninger. Det er klart, at man har pligt til at informere andre lande inden for den sammenslutning, man tilhører; om, hvor langt man er nået. Jeg tror, at dette sammenspil mellem bilaterale initiativer og arbejdet inden for NATO er væsentligt. NATO som sådan kan jo ikke træde i direkte forhandling med Warszawa-pagtens organisation. Resultater må opnås via de bilaterale kontakter, og det er vigtigt, at der nu virkelig bliver resultater af opvisning med hensyn til praktiske afspændingskridt mellem vest og øst.

Så skal jeg slutte med at sige, at man har under denne debat efterlyst bredere drøftelser her i det høje ting om udenrigspolitiske spørgsmål, og jeg tror, det er rigtigt, at der udefra, sådan som det sker i andre lande, vil være et pres, der vil gøre det både rimeligt og nødvendigt. En af forudsætningerne for, at en forøget debat kan udvikle sig, og for, at vi kan få en bred og fyldig diskussion om vores sikkerhedspolitiske problemer, er, at der sættes flere kræfter ind på forskning og undersøgelse af internationale forhold. I regeringserklæringen blev der givet udtryk for regeringens vilje dertil.

Per Hækkerup: Jeg vil gerne takke statsministeren og udenrigsministeren for de svar, de har givet på de spørgsmål, jeg har stillet. Jeg har ikke yderligere bemærkninger at gøre til statsministeren og heller ikke så forfærdelig mange til udenrigsministeren.

Vedrørende memorandummet af 20. marts vil jeg gerne sige, at jeg har forstået, at det var et rent beskrivende memorandum. Da i sin tid styrkerne blev opstillet, tilgik der naturligvis igennem de nordiske ambassadører ved FN U Thant alle de fornødne oplysninger; så jeg kan forstå, at det nærmest er en slags gentagelse af det, U Thant allerede vidste i forvejen. Så er der blot den lille bemærkning tilbage, at så er det jo, om jeg så må sige, en lidt voldsom ordbrug at tale om „denne aktion“; det er vistnok lidt voldsomt at kalde det en aktion, når man blot meddeler, hvad modtageren i forvejen ved af rent faktiske oplysninger. Men jeg forstår, at det måske kan have været nødvendigt for udenrigsministeren i hvert fald at have nogle områder, hvor der foretages aktioner.

Jeg takker også for oplysningerne vedrørende kontrolrådsspørgsmålene. Jeg har forstået, at der — inden for det sidste års tid, er det vel — er sket en ændring i den faktiske administration af kontrolrådsspørgsmålene, således at ministerens udtalelse om, at enhver østtysker kan få dette kontrolrådsspas, står ved magt, sådan at forstå, at der kun er ganske få grupper, formentlig af de højeste partifunktionærer, regeringsmedlemmer og tilsvarende, som ikke automatisk eller næsten automatisk får tilstillet